

פחד דוד

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומשה" ישראל

בנשיאות בנש"ק מורנו ורבנו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

בן הצדיק המלוכ"ן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוכ"ן רבי חיים פינטו זיע"א

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

הדלקת נרות
17:13 | 17:28 | 17:19 | 17:30

מוצאי שבת
18:26 | 18:28 | 18:27

רבינו תם
19:04 | 19:05 | 19:06

משכיל לדוד

גדולה תשובה להאיר פני האדם

להשיב למלאכים על כך. ואז פנה הקב"ה למשה ואמר לו החזור להם "תשובה". דהיינו שיזכיר משה למלאכים את ענין התשובה שברא ה' יתברך בעולמו. גם אם אדם פגם במעשיו, הלא יש כח התשובה בעולם ועל ידה אפשר לתקן.

וכשאמר הקב"ה למשה "ואכלם" ואעשה אותך לגוי גדול", מיד נאמר "ויחל משה" עשה עצמו כ"חולין", כאדם שאין בו ממש - מכח המעלה הזאת של הענווה שאף לא החשיב עצמו כצל כמו בצלאל, אלא "ונחנו מה" כחולין, כדבר חסר חשיבות. לכן זכה משה רבנו שאור פניו האיר וקרן מאור השכינה, כי כידוע שכשצדיק מחביא עצמו - הקב"ה חפץ ביקרו ונעשה עור פניו קורן ומאיר.

עוד חשבתי לומר, שקרן עור פניו של משה ממה שרמוז במילה "קרן". ק' עולה בגימטריא מאה ואחד עם הכולל, שעל ידי שהיה משה רבנו ע"ה חוזר על לימודו מאה ואחד פעמים אז "קרן עור פניו" שהרי אותיות ר"ן מהמילה "קרן" הם אותיות נר שפניו קרנו, וידוע שעל התורה נאמר (משלי ו' כ"ג) "כי נר מצוה ותורה אור" - ומכח שתי מעלות אלו שהאדם משפיל עצמו שלא להתגאות וגם חוזר על לימודו אז הקב"ה מאיר פניו.

ומאיך נאמר בחז"ל שאדם העושה עבירה נשמתו מסתלקת ממנו, ואף שנראה כמהלך ומדבר וחי, בכל אופן בשמים הוא חשוב כמת. כדרך שאדם שנגזר עליו למות רח"ל, ארבעים יום קודם מיתתו יש סימנים שהוא עומד להיפטר מן העולם, כגון שהצל שהולך לפניו מסתלק לאחרי.

ואם אדם עושה תשובה, הקב"ה מחזיר לו צילו. וככל שתשובתו גדולה יותר, כך הצל שעליו גם כן מאיר. וכמו שמשפטים חז"ל (בספר המשניות לרבנו ניסים בר יעקב) על רבי עקיבא שראה את נתן צוציתא, ושאל לאנשים מה טיבו של אדם זה? אמרו לו רשע מרושע, בעל תועבה. ואילו רבי עקיבא אמר - אדרבה רואה אני עליו אור גדול, וזה מכח התשובה שעשה עד שהקב"ה השיב לו את צילו.

ומטעם זה כשאדם לומד תורה הקב"ה מאיר פניו. אומנם אין אנו זוכים לראות את האור הזה, אולם יש פעמים שרואים אור זה בצדיקים גדולים, או באדם המקיים מצווה באמת ובלב שלם. זכורני כי פעם כאשר נכנסתי לחדרו של רבי ומורי, הרה"ג רבי חיים שמואל לפיאן זצ"ל ונפעמתי מן האור הגדול שהיה נסוך על פניו. אור זה איננו גשמי, אלא אור רוחני הנובע מעמל התורה וגיעתה שהאירה פניו.

ופעם ניגש לפניי אדם פשוט ואמר לי בשמחה "כבוד הרב, הנה אלו מעשרותיי ששמרתי כדי להעבירם למוסדות תורה וחסד". אף על פי שהאדם הזה לא היה עשיר ולא נתן סכום גדול במיוחד לצדקה, מכל מקום הוא נתן זאת בשמחה כה גדולה, וראו עליו אור של מצוה. כי כן ברא הקב"ה והטביע בעולמו שאור תורה ומצווה יהיו ניכרים על פניו של האדם.

"ראה קראתי בשם בצלאל בן אורי בן חור למטה יהודה".
(שמות ל"א ב')

מפסוק זה ניתן ללמוד על חשיבות קריאת השם. אומר הקב"ה למשה "ראה" דהיינו, התבונן בשמו של האדם הזה המסתייר עצמו, כביכול הוא בצל שאף על פי שהוא בגיל שנים עשרה שנה, מכל מקום מעלתו גדולה שידוע לצרף שמותיו של הקב"ה. והוא "בן אורי" אור גדול שוכן עליו. "בן חור" למרות שנראה כמחביא עצמו בחורים ובסדקים.

ומצינו (יומא ג:); שרבי מאיר בדיק בשמיה, והיה דורש בשמו של האדם. על פי זה דרש הוא את מהותו וידע מי האדם העומד לפניו. כך בצלאל זכה לאור הזה ששכן על פניו בזכות ענוותנותו שהצפין עצמו והיה בבחינת צל. ומאיך מצינו בהמשך הפרשה (פרק ל"ד פסוק כ"ט) "ומשה לא ידע כי קרן עור פניו בדברו אתו" גם משה זכה לדבר הזה. האם היו שניהם באותה הדרגה? התשובה היא שמשה היה עניו גדול יותר, שבצלאל נאמר מלשון צל, אולם לגבי משה אף בחינת צל לא נאמרה, כמו שאמר על עצמו ועל אהרון אחיו (שמות ט"ז ז') "ונחנו מה" מה בגימטריא אדם, שלא הרגיש עצמו כלל ואפילו בבחינת צל, כי מאחר ומשה רבנו לא הרגיש את עצמו כאדם ממילא אף צל לא היה לו. זאת הייתה הרגשתו של אדון לכל הנביאים ע"ה, ובכח המעלה הזאת שהיתה בו השרה הקב"ה שכנינו עליו ועל כן קרן עור פניו.

וניתן לפרש שעור פני משה קרן ממש, על פי מה שנאמר למשה מפי הקב"ה (שמות ל"ב י') "ועתה הניחה לי... ואכלם ואעשה אותך לגוי גדול" ובפסוק הבא נאמר "ויחל משה את פני ה' אלוקיו". והנה, כידוע דברי התורה הקדושה הם אמת לאמיתה חיים וקיימים, כדי שייטול האדם מוסר השכל מהם ויאמץ במחשבתו היאך היו נראים הדברים. לדוגמה, היאך ישב אברהם אבינו ע"ה בפתח אהלו כחום היום, שכולו דווי במכאוביו לאחר ששל עצמו, ובכל זאת לא נתן דעתו על כך כי כל משאת נפשו הייתה להשיג את מצוות הכנסת אורחים, והוא ייחל לרגע בו ייכנסו אורחים בארבע רוחות אהלו הגם שחום היום לא אפשר לאיש לצאת מביתו. וכן כאשר נצטווה על עקידת בנו יחידו אהובו יצחק אבינו ע"ה, היאך התמסר למען מצוותיו, ולא תהה על רצון קונו יתברך, כי אם בלב שלם ובנפש חפצה מסר נפשו על כך.

אם כן כאשר מציב האדם לנגד עיניו בדמיון ובתיאור את דברי הכתוב בתורה הקדושה, מחזקים הם את ליבו באמונת ה' יתברך. וכך על האדם לתאר בעיני רוחו את משה רבנו ע"ה עולה לשמים ומסתובב בין המלאכים, ואת המלאכים מתווכחים עימו ורוצים לשורפו בהבל פיהם באומרים "מה לילוד אשה בינינו"? והקב"ה אומר לו - החזור להם תשובה (כמובא במסכת שבת פח.).

ויש להבין שכאן נרמו עצם הויכוח שהיה בין הקב"ה למלאכים. המלאכים טענו מדוע ליתן תורה לילוד אשה, הרי בסופו של דבר הוא יחטא ויגרום צער ועוגמת נפש ובכך יפגום בשמותיו של הקב"ה? ומשה היה מתיירא

הילולא דצדיקיא

- כ - רבי שלמה זלמן אורבאך ראש ישיבת 'קול תורה'
- כא - רבי אלימלך מליז'נסק בעל 'נועם אלימלך'
- כב - רבי אלעזר הלוי בן טובו
- כג - רבי יאשיהו פינטו זיע"א - הרי"ף
- כד - רבי אליהו הכהן מו"ס 'שבט מוסר'
- כה - רבי גרשון מקיטוב
- כו - עובדיה הנביא

המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל ישלח הודעה: p@hpinto.org.il

במסילה נעלה

שביבי אמונה ובטחון מפקנסו של מו"ר
הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

שני דולרים בודדים

באחת השנים ביקשתי מאחד מתלמידיי שיעשה עימי חסד וילך לרכוש עבורי עשרה כרטיסי טיסה, כאשר סכום הקניה היה קרוב לחמשת אלפים דולר.

נתתי בידו את סכום הכסף הנצרך לרכישת הכרטיסים והתלמיד עשה כדבריי ופנה למשרדי חברת הנסיעות כדי להזמין עבורי את הכרטיסים.

במשרדי חברת הנסיעות, כאשר תלמידי התכוון לשלם עבור כרטיסי הטיסה, הוא הוציא מכיסו את הכסף שנתתי בידו וביקש לשלם עבורם. אך לצער הרב התברר לו שחסרים בידו שני דולרים בלבד כדי להשלים לסכום הקניה המלא.

כיון ששני דולרים הוא סכום פעוט, ובמיוחד ביחס למחיר הרכישה הכולל, ביקש התלמיד מנציג החברה שיוותר לו על שני הדולרים החסרים וימכור לו את עשרת הכרטיסים למרות חסרונם.

אולם נציג החברה סרב לבקשה ואמר שהוא איננו רשאי לוותר אפילו על דולר בודד אחד, וכמוהו גם שאר נציגי חברת הנסיעות שסירבו לבקשת ההנחה ולא הסכימו לתת בידי תלמידי את הכרטיסים שביקש, עד ששני הדולרים הנוספים ישולמו במלואם.

תלמידי המסור שב אליי, סיפר לי על

חסרון הדולרים ועל כך שהחברה מסרבת לוותר עליהם ואמר שהוא מתנצל על כך שהוא חוזר אליי בידים ריקות, אך לא נותרה בידו כל ברירה אחרת.

השתוממתי מאד. הרי חברת הנסיעות עושה לעצמה שיקול שנע בין רווח של אלפי דולרים לבין הפסד של שני דולרים, ובכל אופן היא מתעקשת שישולמו לה שני הדולרים החסרים, למרות שיתכן והיא תפסיד בשל כך את כל אלפי הדולרים, במידה והקונה לא ישוב לרכוש במשרדיה את כרטיסי הטיסה.

אולם במחשבה שנייה חשבתי לעצמי שכשם שהחברה איננה מזלזלת בכל סכום שהוא, ואפילו קטן ביותר כשני דולרים - כך עלינו ללמוד על ערכן של המצוות, שגם אם מצוה מסוימת נדמית בעינינו קטנה או פשוטה - הרי ערכה רב ועצום לאין שיעור, ויש לעשות כל מאמץ כדי לזכות לקיימה.

כמו כן, כשם שבחברת הנסיעות אין ויתורים ואין החסרות בתשלום עבור כרטיסי הנסיעה - כך גם בשמים אין ויתורים, ואם חסרה למצוה מסוימת הכוונה שלה בעת קיומה, או שהמצוה לא נעשתה בשלמות, ביום פקודה עתיד האדם לתת על כך את הדין בדקדוק רב.

ועל כך אמרו חכמים: "הוי זהיר במצוה קלה כבחמורה שאין אתה יודע מתן שכרך של מצוות, והוי מחשב הפסד מצוה כנגד שכרה ושכר עבירה כנגד הפסדה" (אבות ב, א).

דברי חכמים

פרפראות לפרשה

משולחנם של חכמי התורה

בזכות בני הישיבות

"ויתן אל-משה ככלותו לדבר אתו בהר סיני שני לוחות העדות לוחות אבן כתובים באצבע א-להים". (שמות לא, יח)

אל ביתו של הגאון מטשעבין - רבי דב בעריש וידנפלד זצ"ל, נכנסו כמה מראשי הצבא במדינה וביקשו לשוחח עמו על המצב הביטחוני.

לאחר שהסבירו לו את המצב הביטחוני הקשה ואת הסכנה המרחפת על המדינה ואת הצורך בהגברת הכח הצבאי, העזו לנסות לשדל אותו שישכים שבני הישיבות הקדושות יתגייסו לצבא.

ענה להם הרב מטשעבין ואמר להם כדברים הבאים:

ברצוני לספר לכם מעשה שהיה:

עגלה טעונה משאות כבדים, החלה מטפסת במעלה הר גבוה, הנסיעה במעלה ההר היתה קשה, והעגלה התנהלה בכבידות, עד אשר עצרו הסוסים באמצע הדרך, וכוחם לא עמד להם להמשיך בעליה.

העגלון ירד ממקומו, והחל פורק משאות חבילות כדי להקל על הסוסים, אך ללא הועיל. העגלון כבר סיים להוריד את כל המטען מעל העגלה, ועדיין היא נותרה תקועה במקומה.

ברוב יאושו החליט העגלון לפרק את הגלגלים, מתוך הנחה כי הם מכבידים על משקל העגלה, כיון שהם עשויים מברזל והם כבדים מאוד. סבור היה העגלון, כי לאחר שיסיר את גלגלי העגלה, היא תסע...

"אף אתם - הפטיר הרב מטשעבין - מבקשים להסיר את גלגלי העגלה".

הרי בזכות בחורי הישיבות העולם קיים, ובזכותם הקדוש ברוך הוא מנהיג את עגלתו בעין פקוחה.

דוד המלך ע"ה אומר: "עומדות היו רגלינו בשערייך ירושלים". בזכות מה היו עומדות רגלינו במלחמה? בזכות

שערי ירושלים שהיו עוסקים בתורה..."

במרה מפטירין

הפטרת השבוע: "ויהי דבר ה' בן אדם". (יחזקאל לו)

הקשר לפרשה: השבת אנו קוראים את 'פרשת פרה' שבה מוזכר מצות פרה אדומה וטהרת הטמאים באפר הפרה, וענין זה מוזכר בהפטרה שהשי"ת יטהר את בני ישראל באפר של פרה אדומה.

נצור לשונך

תולה ארץ על בלימה

שיבת חבורת הרשע

בפרקי דרבי אליעזר מובאת צוואתו של רבי אליעזר הגדול, שצוה לבנו הורקנוס, וזה לשונו: בני! אל תשב בחבורת האומרים רע מחבריהם, כי כשהדברים עולים למעלה, בספר נכתבים, וכל העומדים שם נכתבים בשם חבורת רשע ובעלי לשון הרע. על כן צריך האדם להתרחק מאד מאד מחבורה רעה כזו.

מן האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

ביטול העבודה זרה של שנות האלפיים

חשבתיו בס"ד כי פשר הסמיכות בין מצוות השבת ונתנת התורה למשה רבנו לבין חטא העגל, בהיות וכאן מרמזת לנו התורה מהי הסיבה לחטא העגל, החטא החמור אשר לא תאם את הדרגה גבוהה שהיו ישראל שרויים בה. זאת כיוון, שלא ראו במצוות השבת ובנתנת התורה כמתנה ייחודית, ועל כן הדרדרו עד שהגיעו לעבוד עבודה זרה ממש. ומכאן למדים שכל זמן שאדם מקיים את המצוות בשמחה אמיתית ורואה בהן דורון ומתנה מה' יתברך, הרי שהוא יזכה להינצל מחטאים.

ויש להבין שחטא העגל לא בטל ואבד מן העולם, כי אומנם לא קיימים בינינו אנשים הסוגדים לעבודה זרה ומשתחווים אליה כפשוטו. אולם העבודה הזרה שבדורנו היא בדמות המדיה הפסולה וקידמת הטכנולוגיה שהמיטו שואה רוחנית על רבים וטובים רח"ל. וכן המרדף אחר ההון והעושר וצבירת הממון גם הם עבודה זרה כשלעצמה השייכת לדורנו זה. ומול כל הניסיונות הרוחניים הקשים שניצבים לפנינו, יאמץ כל אדם את ההבנה וההכרה בהערכת מתנות ה' יתברך שברוב רחמי העניק לנו מצוות לזכות את נפשנו, ועל ידי כך ייגף היצר הרע המסית והמדח.

זכורני שבא לפניי אדם פשוט והודיע לי חגיגת בשמחה ובמאור פנים שעומד הוא לערוך סיום על לימודו.

בתחילה עלה בדעתי כי המדובר בסיום משניות או בסיום מסכת, אך נתברר לי שהוא זוכה לערוך סיום הש"ס. וכששאלתי כיצד זכה לכך, אמר לי שעל אף עסקיו המסופעים ובנוסף פעמים רבות הוא נמצא במקומות שונים ומרוחקים ממקום שיעורו הקבוע, עם כל זאת הדייר הוא שינה מעיניו, ובכל שעה ומקום ששהה - הוא יצר קשר עם השיעור וכך קבע לעצמו עיתים לתורה עד שזכה לסיים את כל הש"ס...

ההנראה לומר שאדם יקר זה מצא עונג בתורה שניתנה לו במתנה יותר מעסקיו הגשמיים, משום שרק התורה הקדושה תלך לפניו לאחר מאה ועשרים שנה.

הנה התורה הקדושה נקראת "תורת אמת" וכאשר האדם עוסק בה הוא רואה את אמיתות ה' ועוד יתקשר אליו יותר ויותר. ודבר זה כשלעצמו מחייב אותו להיזהר ולהישמר לבל ינסה היצר בתחבולותיו להפריע לו ולהסיח את דעתו מלימודי הקודש. וככל שהוא ימסור נפשו יותר ויותר על לימוד התורה הקדושה ומצוותיה, וודאי יזכה לישועות רבות ועצומות.

חזק וברוך

מתחזקים באחוה וזוכים לברכה

הגאון הצדיק רבי יעקב אדלשטיין שליט"א רבה של רמת השרון, חלה לפני זמן לא רב, ואיבד את קולו. התקשרותו של הרב עם הסובבים אותו מתבצעת בעיקר עם כלי כתיבה.

באחד הימים הוצע לרב טיפול שיקומי וחדשני, שעלול לקחת חודשים ארוכים על מנת שיוכל לבטא בשפתיו שוב, אבל רק שתי מילים. לאחר מחשבה קצרה הכריע הרב כי הוא רוצה ללמוד מחדש את המילים "אמן" ו"תודה".

על התמסרות זאת לעבודת השי"ת, יש ללמוד מדברי הנביא ישעיה (ישעיה כו. ב): "פתחו שערים ויבוא גוי צדיק שומר אמונים".

'גוי' הוא עם שלם, ואילו 'שומר אמונים' - זהו איש יחיד. ולכאורה ראוי היה לומר 'ויבא גוי צדיק שומרי אמונים'. מדוע פתח הפסוק בעם ומסיים באדם יחיד? אלא, ביאר זאת בטוב טעם הגאון רבי שמואל רוזבסקי זצ"ל, ראש ישיבת פוניבז':

הנה הגמרא במסכת עירובין (דף נד:) מספרת על רבי פרידא, שבזכות התמסרותו ללמד את תלמידו - ולאחר שלא קלט בארבע מאות פעמים הראשונות הוסיף להסביר לו עוד ארבע מאות פעמים נוספות, זכה שהוא וכל בני דורו יהיו מזומנים לעולם הבא. ממעשה זה לומדים אנו כי כאשר אדם מתמסר לעשות מצווה בכל כוחו, הרי שלא רק הוא עצמו זוכה בשכר, אלא הוא מזכה אף את בני כל אותו הדור.

לפיכך אף כאן כתוב "ויבוא גוי צדיק שומר אמונים". 'שומר האמונים' - זה שהוא עונה אמן בכל כוחו, מזכה על ידי כך את כל דורו לנחול חלק בעולם הבא.

בזאת גם מובן מדוע נקטו חכמים 'שערי' לשון רבים, לפי שהעונה אמן פותח בגן עדן שערים הרבה עבור כל בני דורו.

זוכה לראות גם בחיינו

רבי פינחס מקוריץ סיפר פעם לשומעי לקחו ומוסרי, שהוא ראה צדיק איזה אחד בגן עדן.

שאל אותו אחד מהשומעים "הלוא ראינו את רבנו כאן?"

השיב לו רבי פנחס ואמר: "הרי אמרו חכמים זכרונם לברכה כי "כל העונה אמן בכל כוחו פותחין לו שערי גן עדן" (שבת קיט:), והכוונה בזה היא שמי שזוכה ועונה אמן בכל כוחו, ככוונת חכמינו זכרונם לברכה, זוכה לראות שפותחין לו שערי גן עדן ויוכל להסתכל בתוכו, כי רבותינו זכרונם לברכה לא דיברו גוזמאות, רק אין אנו זוכים לזה.

ועוד מסופר בענין זה על הגאון רבי ברוך פרנקל תאומים, רבה של לייפניק, שישב פעם בסעודת ברית מילה ולפתע נראתה בת שחוק על פניו.

לתמייה המסובים השיב כי שחק על דבר מה שראה בעולם העליון.

כששאלו אחד מן המסובין: "מדוע אני אינני זוכה לראות מהנעשה בעולם העליון?"

השיב לו רבי ברוך: "חכמינו אמרו (שבת קיט:): כי 'כל העונה אמן בכל כוחו פותחין לו שערי גן עדן', והנה חכמינו לא אמרו כי לזכות זו יזכה האדם רק לאחר פטירתו, ואם כן גם בעודו חי בעולם הזה יזכה האדם שיפתחו לו שערי גן עדן ויראה את הנעשה שם, אם רק יקפיד לענות אמן בכל כוחו".

פתיחת כל השערים

"לכל מצווה ומצווה יש שער מיוחד בשמים, וכל המקיים אחת ממצוות התורה פותחים לפניו את השער המיוחד לה, אולם העונה אמן בכל כוחו פותחים לפניו שערי כל המצוות כולם. לפיכך דייקו חכמים לומר "פותחין לפניו שערי גן עדן", 'שערי' לשון רבים, שנפתחים לפניו כל השערים הנמצאים בגן עדן'. ('להורות נתן', מועדים)

מתורתו של אליהו הנביא זכור לטוב

זכור לטוב

מעשה בכומר אחד ורבי יהודה הנשיא שהיו אוכלין ושותין יחד, וכשהטיבו לבם א"ל אותו הכומר לרבי יהודה הנשיא; אנו רחמנים יותר מכם, כשנתן לכם רשות להכרית אותנו לא שיירתם בתוכם אלא נשים בלבד, שנאמר (מלכים א' י"ח) "כי ששת חדשים ישב שם יואב וכל ישראל עד הכרית כל זכר באדום".

שתק רבי יהודה ולא אמר להכומר שום דבר. ועמד רבי יהודה והלך לשוק ומסר את הדברים הללו לתלמידיו וחזר ובא וישב במקומו. א"ל רבי יהודה להכומר; אם רצונך יכנס תלמיד אחד משלי ויאמר לנו דבר שנשמח בו. אמר לו הכומר יכנס. נכנס אותו התלמיד ועמד על רגליו ואמר בעל הבית הוא יודע באיזה מקום יפקיד כליו, וכשיבא בעל הבית לביתו יביא כליו עמו לתוך הבית, אמר את הדבר הזה ושנה ושילש ג' פעמים עד שהגיע אותו הכומר לגופו של

מכאן אמרו; ארבעים אלפים מישראל שנתקבצו יחד ויצאו למלחמה ויש ביניהם זוג אחר תלמידי חכמים, דומה להם כאלו אחוז מגן ותריס וחרב פיפיות בידם, לכך נאמר "מגן אם יראה ורומח בארבעים אלף בישראל".

למה היו ישראל דומין בימי שפוט השופטים? למלך שקנה בתים ועבדים ושפחות, מהן בני שש, מהן בני חמש, בני ארבע, בני שלש, בני שתיים, בני אחת. וגידלן על שלחנו ואכלו ממה שהמלך אוכל ושתו ממה שהמלך שותה, וגידלן ובנה להם בתים ונטע להם גפנים ואילנות ונטעים, ואמר להם הזהרו בנטיעות הללו ואילנות הללו.

כיון שאכלו ושתו, עמדו ועקרו את הגפנים וקצצו את האילנות וכתרו את הנטיעות ושברו את הבתים. כיון שבא המלך ומצא את כל מה שעשו, הרחיב את דעתו מהן, אמר הרי הן כתינוקות של בית רבן. מה אעשה לאלו? הביא אותן והכה אותן, וכן שנו לו ושלשו לו.

לכך נדמו ישראל לפני אביהן שבשמים, בימי שפוט השופטים, היו סרחו במעשיהם והיו נמסרין למלכות, וכשחזרו ועשו תשובה מיד היה הקב"ה גואל אותן. ללמדך שלא חסר מישראל שום פרוטה שלא כדין, והלא הכל אינו אלא כדין.

דבר. מיד עמד הכומר ונשא שתי ידי לשמים ואמר; ברוך המקום ברוך הוא שבחר בכם בישראל יותר מכל באי עולם ומכל מעשה ידיו שברא בעולם וקנה אתכם קנין גמור, וקרא אתכם בנים ועבדים לשמו וקרא אתכם עם ונחלה וסגולה לשמו ופיזר אתכם בכמה מאות מקומות, ואמרנו אם נהרוג אותן שבארץ ישראל - שבצפון ושבדרום מי יהרוג אותם. אם נהרוג שבצפון - שבדרום שבבבל מי יהרוג אותן, והרי הדברים בטלים מעצמן בלא כלום. בודאי יודע בעל הבית באיזה מקום יפקיד את כליו וכשיבא בעל הבית לתוך ביתו יביא את כליו לתוך הבית.

דבר אחר: "שם יתנו צדקות ה' צדקות פרונו בישראל", עיר קטנה שבישראל עמדו ובנו ביהכ"נ ובית המדרש, ושכרו להם חזנים ושכרו להם מלמדי תינוקות, נמצא בתי מדרשות מרובים בישראל, שנאמר אחר כך "אז ירדו לשערים עם ה'". מתוך שבתו כנסיות ובתי מדרשות מרובים בישראל - אשרי מי שמתחדש דברי תורה על פיו, וכל מי שמתחדש דברי תורה על פיו דומה כמי שמשמיעין אותו מן השמים, ואומר לו כך אמר הקב"ה בני בנה לי בית המדרש, ששכר הגדול שיש לי באוצרי שלך הוא, ובשבילך אני מציל את ישראל שנאמר אח"כ "יבחר א-להים חדשים אז לחם שערים מגן אם יראה ורומח בארבעים אלף בישראל".

אנשי אמונה

אורחות חיים מתוך הספר "אנשי אמונה" לתולדות צדיקי משפחת פינטו זיע"א

מעשה מופלא אירע ביום פטירתו של רבי דוד בן חזן זצ"ל.

רבי דוד הגיע למראקש יחד עם כ"ק רבי חיים פינטו זיע"א, על פי הזמנת מושל העיר שביקש מהצדיקים הקדושים לבוא ולשמש כדיינים במשפטו של הגביר ר' חיים בן בכאס.

כשהגיעו למאקש, הגיעה זמן התפילה ובעודו עומד ומתפלל תפילת "שמונה עשרה", יצאה נשמתו של רבי דוד בן חזן בקדושה וטהרה, ותעל בסערה השמימה.

אנשי החברה קדישא ניגשו אל גופו הקדוש, כדי להתעסק בטהרתו ולהביאו למנוחת עולמים. אך למרבה הפלא הדבר נבצר מיכולתם שכן כל מי שהתקרב אל גופו הקדוש של רבי דוד - נפל על הארץ. כך היה עם הראשון, עם השני, ועוד אנשים נוספים. או אז הבינו אנשי החברה קדישא, כי יש דברים בגו וכי דבר מה מונע בעדם לטפל ברבי דוד המנוח.

נדרזו אנשי החברה קדישא וסיפרו לכ"ק רבי חיים פינטו זיע"א, דברים כהויתן. הרהר כ"ק רבי חיים זיע"א מעט, ולאחר מכן אמר להם: "דעו לכם רבותי, כי ביני לבין רבי דוד זצ"ל היה קיים סוד כמוס. וכעת, לאחר שנתבקש לשיבה של מעלה יכול אני לגלותו לכם.

דעו - אמר - אכן כך הוא, כל מי שיתקרב לגופו הקדוש יפול לארץ. אולם, הדרך היחידה לערוך לו "טהרה" ולהביאו לקבר ישראל היא, לרחוץ את גופו ולהזות עליו מהדמעות שלו עצמו. מהדמעות שהיו זולגות מעיניו הטהורות בבכייתו בכל לילה, בשעה שהיה עורך תיקון חצות.

דמעות אלו, ציין כ"ק רבי חיים זיע"א, מצויות בכד מיוחד הנמצא בביתו במוגאדור. לכו נא למוגאדור והביאו את הכד, ואז תוכלו לערוך לו "טהרה" כדת וכדין. התפלאו האנשים מאד בשמעם כזאת. "איך נוכל להגיע עכשיו למוגאדור, והרי הדרך מכאן לשם וחזור ארוכה היא. ומשך זמן הנסיעה בעגלה הוא כמה ימים ולילות, וכבוד המת מה יהא עלי? איך נוכל להלין כך את המת זמן רב כל כך ולא להביאו למנוחתו הראויה"?

שמע כ"ק רבי חיים זיע"א את דבריהם, וראה כי נכונים המה. נכנס אל חדרו להתבודד, ולאחר דקות מספר יצא מחדרו ואמר לאנשי החברה קדישא: "חכו מעט קט, והכד כבר יגיע אליכם".

כשהוא שקוע בשרעפי קודש, צעד כ"ק רבי חיים פינטו זיע"א לעבר בית הכנסת שבמראקש הנקראת "אלעזמא" ופתח את ארון הקודש, וכאשר יצא - היה בידו כד הדמעות של רבי דוד בן חזן. כ"ק רבי חיים פינטו זיע"א נתן להם את הכד, ואלו נפעמו מאופן התגלגלות הענינים באורח פלאי.

מפני כבודו של המנוח, טיהרו אנשי החברה קדישא העוסקים במלאכת הקודש את עצמם, ולאחר מכן רחצו את גופו של רבי דוד בדמעות הללו. ונעשה להם נס שהדמעות שהיו בכד הספיקו לרחוץ את כל גופו הקדוש. מיד לאחר מכן הובא גופו הקדוש של רבי דוד בן חזן זיע"א לקבורה ברוב עם בעיר מארקש - שם נסתלק, ונתקיים בו הפסוק "יבוא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכחו".

על קברו הקדוש של רבי דוד בן חזן נבנה אוהל, ועל מצבתו הקדושה נכתבו המילים הללו: "בורן סהדווא של הרב המובהק המקובל האלוקי כמוהר"ר דוד חזאן זלה"ה מהעיר מוגאדור, שקרא ושנה עם אליהו הנביא. נתבקש לשיבה של מעלה פה מארקש, יום ט"ז מנחם אב תקצ"ג".